

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΑΡΧΩΝ

ΕΝΑΣ ΕΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΣΕ

Μιά ζωή αφιερωμένη στον έρωτα. Πώς γνώρισε ο Μυσσέ την Αιμέ ντ' Αλτόν. Το φιλολογικό σαλόνι της κυρίας Ζωμπέρ. Το πρώτο έρωτικό γράμμα του Μυσσέ προς την Αιμέ. Τα πρώινα παντρεμένα τών δύο έρωτευμένων. Ένας χρόνος γεμάτος έρωτα. Η Νύχτα του Οκτωβρίου. Η ζήλεια της Αιμέ. Νέοι έρωτες του Μυσσέ. Η μοιραία εγκατάλειψις, κτλ.

Όλγοι ποιηται ελάτρωσαν τόσο το ώραιο φύλο όσο ο μεγάλος γάλλος ποιητής του παρασμένου αιώνος 'Αλφρέντ ντε Μυσσέ. Σε όλη του τη ζωή κυρίαρχος σκέψις του ήταν πάντοτε η γυναίκα· γι' αυτήν ιδιουσίασε νεάτια, χρήματα, δόξα, και αυτήν αποκλει- στικά σχεδόν έτραγουδής στα ποιήματά του. Οι έρωτες ώστόσο του ρομαντικού αυτού ποιητού, δέν εινε άρκετά γνωστοί, ή μάλλον δέν εινε γνωστοί παρά ένας του μόνου έρωτα, εκείνος που τον συνδέσσε με την περίφημη μυθιστοριογράφου Γεωργία Σάνδη. Και όμως ο Μυσσέ είχε και πολλές άλλες έρωτικές περιπέτειες για τις οποίες άξιζει να μιλήση κανείς. Μιά από τις σπουδαιότερες ήταν και ή έρωτική του περιπέτεια με την Αιμέ ντ' Αλτόν, ή οποία έκρίτησε δύο δλόκληρα χρόνια και παρουσίασε και ένδια- φερους φάσεις.

Την Αιμέ ντ' Αλτόν την γνώρισε ο Μυσσέ στο σπίτι μιιάς κοι- νης των φίλων, της Καρολίνας Τομπέρ. Κόρη ανωτέρου άξιωματι- κού του Ναυπλέοντος ή Αιμέ ήταν ένα χρόνο μεγαλύτερη από τον Μυσσέ. Είχε γεννηθ ή το 1811 στο 'Αμβούργο και άνατραφή πολύ έλευθερα, κατά το άγγλικό σύστημα. Στο σαλόνι της κυρίας Ζωμπέρ διεκρινετο για την έξυπνάδα της και για την λεπτότητα των φιλολογικών και καλλιτεχνικών της γνώσεων. Άγαπούσε όλες τις τέχνες άλλ' ιδίως την ποίηση και τά έργα του Μυσσέ ήσαν τά πιο άγαπημένα της βιβλία. 'Όσον άφορά τό έξωτικό της, διάφερε έντελώς από την Γεωργία Σάνδη. Η Σάνδη ήταν μελαγχολική σάν κροσολή ένά ή Αιμέ κατάξάνθη. 'Όταν την γνώ- ρισε ο Μυσσέ—γράφει ένας σύγχρονος του ποιητού— ή Αιμέ ήταν είκοσι πέντε χρόνων. Είχε μαλλιά ξανθά και γαλανά μάτια, γαλανά σάν το χρώμα τ' ουρανού, και όχι κριζογάλανα όπως εινε ώρισμένα γαλανά μάτια. Το μέτωπό της ήταν άσπρο σάν χιόνι, τά μαγουλά της ρόδινα και ή μύτη της λεπτή και κανονική σάν των αρχαίων άγαλμάτων. 'Όσο για τό στόμα της ήταν μα- τακόκκινο, ούτε πολύ μικρό, ούτε πολύ μεγάλο, τά δόν- τια της κάτωσπρα κα' έμοιαζαν με μιιά διπλή σειρά από μαργαριτάρια άνάμεσα από τά όποια έρχονταν δροσάτη και ήθονική ή πνοή της. Είχε πηγούνι καλοσχηματι- σμένο και έλαφρά στρουγγυλό και λαϊμό μακρό και έν- τελώς χωρίς τάρους.

Ο 'Αλφρ. Μυσσέ

Πώς άρχισε ή σχέση του Μυσσέ με την 'Αλτόν ; 'Όπως άρχιζον πάντα όλ' οι έρωτες : με μιιά φίλια, ή όποια δέν άργησε να μεταβληθ ή σε δεσμό στενότερο και στο τέλος να καταλήξη στον έρωτα.

Και τά ώρα τι της γράφει ο Μυσσέ στο πρώτο έρωτικό του γράμμα : «Τρέμει το χέρι μου ένά σάς γράφω... Την επιστολή αυτή λάβετε την, όπως έλαβα ένα τό δάρα σας, με ένπληξη έσως, χωρίς να ξεχνάτε όμως ότι ένάνατε μ' αυτά να χτυπήση δυνατά ή καρδιά μου... Ναι, καταλαβαίνω, ότι χωρίς άλλο νιώ- θει κάποια φίλια για μένα τό γυναικείο χεράκι που μου έφτυσε εσά τό έμορφο δάρο, (ή 'Αλτόν είχε χάρισε στον Μυσσέ ένα μικρό, κομψότατο πορτοφόλι) τό τόσο πολύτιμο, τό τόσο λε- πτό. Πώς θα επιστρέψετε ; (Η 'Αλτόν είχε πάει έκεινο τον καιρό σε κάποια έπαρχιακή πόλι). Θα βρώσικωμαι έραγε άκόμη στο Παρίσι όταν θα γυρίσετε ; (Την εποχή έκείνη ο Μυσσέ έπρό- κειτο να σταλή, με μουσικές δόνητες, ως γραμματέυς της γαλλικής Προσβείας στο Βερολίνο). Μιά σκληρή λέξις έν μέρος σας θα μου ένκαινε μεγάλο κακό... Κι' αυτό γιατί σάς αγαπά, μου είναι πειά άδύνατο να καταπνίξω τό αισθημά μου και ούτε σεις μπο- ρείτε να με κάνετε να σάς ληρομνήσω».

'Όταν, ύστερα από λίγο έκπέτορες ή 'Αλτόν στο Παρίσι, έφω- λοενηθή στο σπίτι μιιάς θείας της. Πώς θα την έβλεπε ο Μυσσέ ; Στης θείας της δέν μπορούσε να πής, στο δέ δικό της σπίτι κα- τοικούσε δλόκληρη ή οικογένεια του, ή μητέρα του, ή αδελφή του, ό αδελφός του και τρεις υπηρέται. 'Αλλ' άφού έκείνη του είχε γράψει : «όποια στιγμή θέλησής είμαι δική σου», δέν υπήρχε πειά κανείς κίνδυνος, καμιά δυσκολία... Της έγραψε λοιπόν να πής να τον συναντήση στο σπίτι του, μεταξύ έκτά και όκτω τό πρωτό. Κανείς δέ θα την έπαιρνε είδησι την ώρα έκείνη. «Την ώρα αυτή, της έγραψε, άφεντικά μου δ' υπηρέτες εινε στον πρώτο του ύπνο άκόμη. Άπ' τό σπίτι ύπνου μένει ως τό σπίτι μου, ένα όχι καλό έμάξι, κάνει μιιά ώρα, και ένα καλό, ένα τέταρτο. Θα μπής στην αλλη και ένά θα παραμονώσω, και θα σε περιμένω πίσω από τις κουρτίνες».

Φαίνεται ότι ή 'Αλτόν συνεμο- φώθη με τις δόνητες του φίλου της, γιατί ύστερα από λίγες μέρες ο Μυσσέ της έγραψε ένα γράμμα που

εξευλιζέται άπ' τον τραλλότερο έρωτα : «Ω άγγελέ μου, ώρατε μου άγγελι, τι ήμέρα ήταν αυτή που πέρασα, τι σκέψις που έκανα ! Τά γράμματά σου θα με κά- νουν τραλλό. Άντιο, άντιο, σοφ δίνο χίλια φίλια, στα χέρια σου, στα χέλια σου, στην καρδιά σου. Σου στέλω ένα μικρό χαρτί, στείλε μου και σ' ένα, σε λιαστώ, που να έχη έγγραψι τον λαϊ- κό σου, τους όμους σου, δλόκληρη έκτανα».

Και τι δέν κάνει μιιά γυναίκα όταν εινε άληθινά έρωτευμένη ; Μιχορούσε να μήν ίκανοποιήση ή Αιμέ τον πόθο του Μυσσέ ; Και ναρίτερα άκόμη άν ήταν τό ραντεβού θα έπίγαινε. Εινε πολ- λή ναρίς βέβαια για μιιά γυναίκα να σηκωθ ή στις έκτά τό πρωτό και να ξεκινήση για ραντεβού. Και όμως ή Αιμέ ξεκινούσε από τάς έκτα, στις έκτά ήταν ήξη την ντυμένη και χτυπημένη, ηηθόσσε σ' ένα άμάξι και σε λίγο βρισκόταν στο σπίτι του Μυσσέ.

Η 'Αλτόν ήταν αισθηματική και φιλήθονη. Στόν Μυσσέ είχε δοθή με όλη την ελκίρνια και την άφέλεια της ψυχής της. 'Αλλωστε κατείχε από μιιά φιλοδοξία που 'έξυγενίζε τον έρωτά της. Είχε άποφασίσει ν' άποσπάση τον φίλο της από την ακα- τάστατη ζωή του. «Έρωτίζε, λέγει ένας βιογράφος της, ότι στην νυχτή του Μυσσέ, παρά την έκλυτη ζωή του, δέν είχε ερώσει ή θεία φωτιά της ποιήσους, άλλ' ότι είχε σναπασθή μόνον με σάτχη και έλιπζε ότι ή άγάπη της θα ξαναζωντανέσει την θεϊκή σπίαθα».

Έπί ένα δλόκληρο χρόνο συνηντόντο τακτικώτατα οι δύο φί- λιοι σε διάφορα μέρη. 'Έτσι ο Μυσσέ, με τον έρωτα αυτό έπαρ- νούσε μερικώς από τις γλυκύτερες ώρες της ζωής του. Ποτά δέν είχε αισθανθ ή τον έαυτό του τόσο ευτυχισμένο.

'Αλλά, νά, έξαφνα, ο Μυσσέ έγραψε μι' άδημοσίευσε ένα ποίημα, την περίφημη Νύχτα του Οκτωβρίου». Το ποίημά του αυτό ήταν γεμάτο ύπαινημούς για τον έρωτά του με την Σάνδη. Η Αιμέ τό άντελήφθη και φω- σά της κακοφάνηκε. 'Αλλ' ήταν τόσο χαριτωμένη και τόσο καλή, ώστε παρ' όλη τη ζήλεια της έσυχώρησε τον Μυσσέ από ύστερα από μερικώς σηνές, έγιναν ξανά όί παλιοί καλοί φίλιοι. Για να έξαφανισθ ή κάθε ίχνος παρεξηγήσους μεταξύ των, ή Αιμέ άρχισε να του στέλνει κάλιν από τό νόστιμο έκκαινα δώρα που του έστελνε και πριν συνδεσθόν έρωτικά.

Του έχάρισε ένα μικρό πορτοφόλι. 'Ο Μυσσέ εις άνταπόδοσιν τότε, της χάρισε ένα δαχτυλίδι και την άλλα ώρα της έγραψε :

«Θέλω νάχης κτι άκόμη δικό μου για να σου θυ- μίζη έκείνον που σ' αγαπά όσο κανείς άλλος στον κόσμο».

'Όστόσο, παρ' όλ' αυτά ή άγάπη του Μυσσέ άρχισε να έλατ- κώνεται. Τόν άποσχολεύσαν ήδη δύο νέες γυναίκες, ή Παυλίνα Γκάφρτσι και ή περίφημη τραγουδίστρια Ραχίλ, όπως έπίσης και μιιά κυρία της ανωτάτης κοινωνικής τάξεως, ή πριγκίπισσα Μπελετι- γιόδο, με την όποιαν είχε κώλα συνδεθ ή με φίλια ό ποιητής.

Και ή Αιμέ ! 'Ω ! είχε πολύ καλά άντελήφθη ότι ή άγάπη του Μυσσέ δέν ήταν πειά ή ίδια. Παρ'όλα τα χαιδευτικά όνόματα που της έδινε, μολονότι την ώνώμαζε εκουκλίτσα, νυφίτσα, γατίσσι· αισθανόταν ότι την άγαπούσε πολύ λιγώτερο από άλλους.

Η σχέση των είχε καταστήσει μιιά κοινή έρωτική σχέση, που έβαδίζετο στην συνήθεια χωρίς ρομαντισμό.

'Υπό τοιούτους όρους ο δεσμός των δέν μπορούσε να έξακο- λουθήση έπι πολύ άκόμη. Και διεκόπη πράγματι, τον 'Ιανουάριο του 1842, ύστερα από μιιά τελευταία συνάντηση, όπου ή Αιμέ βρή- κε την δύναμη να του πη ότι ο έρωτας των είχε πεθάνει και δέν υπήρχε λόγος να παραταθή.

Και έχωρίσθησαν σάν δυο καλοί φίλιοι.

ΙΣΤΟΡΙΟΥΔΕΣ

ΜΕΤΑΞΥ ΧΑΡΤΟΥ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΟΣ

Ο διάσημος καπουτσιώσης μοναχός—Ιωσήφ, ο όποιος ήταν μυστικοσύμβουλος του γάλλου πρωθυπουργού Ρισελιέ, άνα- καταεύταν σε χίλια δυο ζητήματα που έξέφευγαν από την ειδι- κότητά του.

Μεταξύ άλλων, είχε την άδυναμια, όπως και ο κύριός του, να έκφραση γλώσσας και έπι των στρατιωτικών ζητημάτων.

Κάποτε, συζητώντας με τον συνταγματάρχη Χατίμπου, του είπε, δείχνοντάς του με τό δάκτυλο ένα σημεϊον του χαρτού :

— Τά στρατεύματά μας θα δια- βούν αυτό τό ποταμό...

— 'Αλλά, κύριε, που άπήνησεν ο συνταγματάρχης, τό δάκτυλό σας δέν εινε γεφύρι !...

